

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj poš. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 6.

V Kranju, dne 18. junija 1927.

Leto I.

Žena (s svečnikom v roki) objema moža pred odpotovanjem. Drži pa svečnik tako, da teče vroči vosek možičku na plešasto glavo.

**Mož: Ah, ženka, ne toči tak' vročih solzá,
saj kmalu pri tebi bom zopet doma.**

Cenjenim bralcem!
Kdor pridobi „Škratu“ 10 no-
vih, sigur. naročnikov, temu po-
šiljamo eno leto list popolnoma
brezplačno!

Kranj, v juniju 1927.

Dragi prijatelj!

Prešern je dejal:

Kdor govoriti kaj ne ve
 on vreme hval' al' toži . . .

Res je tako in jaz bi še dodal: najbolje bi bilo, da ljudje sploh ne bi govorili o drugem kot o vremenu. Čez vreme lahko zabavljaš. Nihče Ti ne bo zameril. Vreme lahko hvališ in ne boš vzbudil s to hvalo ne ljubosumnosti, ne zavisti. Vreme vse prenese. Drugače pa je, če govoriš o drugih stvareh, o stvareh, ki se ne tičejo vremena, ne letnih časov — ampak ljudi. Bože mili, kakor hitro kaj spregovoriš, že je ogenj v strehi in je jako previdno in pametno od Tebe, če si v takem slučaju zavarovan za svoje nebogljeno telo, s premičninami in nepremičninami vred. Najbolje bi seveda bilo (kot sem že omenil), da bi ljudje sploh ne govorili o drugem kot o vremenu in letnih časih — kajti: šala je umrla. Dobra volja in smeh sta jo spremila na oni svet. Rodil pa se je „zares“, ki s šalo še v devetem kolenu ni v rodu. Botra mu je bila zamera in bofer prepir.

Vidiš, pisal sem Ti zadnjič po dolgem času in ni bilo prav. Nič ni bilo v onem pisanju, saj jaz (in mislim, da tudi Ti) nisem videl, ne položil vanj drugega kot malo šale. A drugi niso bili tega mnenja. Videli so v njem posmeh in obrekovanje, potem razžaljenje časti, videli so razbife šipe, polomljene stole, žandarje, sodnijo in ne vem še kaj. A v onem pisanju ni bilo ne duha ne sluha o vsem tem. Je križ, če znajo ljudje brati med vrsticami. Če bi vedel, da znajo na tak način, bi Ti gotovo ne pisal. Tudi danes bi ne ker vem, da se bo zopet kdo „gor držal“. (Dotičnemu, ki bi se utegnil svetujem, naj se še nekoliko časa „dol drži“, ker enostransko držanje škoduje cirkulaciji krvi). A obljubil sem Ti. In ker obljuba dela

dolg, naj bo še to pismo. Od zdaj naprej pa se pogovoriva o vsem starem in novem po telefonu. Sem že naročil, da mi ga inštalirajo. Ti ga itak imaš in stvar bo v splošno zadovoljnost, v najino korist in nikogar škodo, mirno urejena.

Par stvari, ki so se še v maju zgodile, bi Ti že zadnjič rad omenil, pa mi je zmanjkalo papirja. Naj danes nadomestim.

Zalko poznaš. Kaj bi jo ne, saj sta dobra prijatelja. Da je zaljubljena, veš in, da je hudo, res hudo zaljubljena, tega pa še ne veš. Smili se mi, ker jo imam rad a — kaj hočeš. Ljubezen je slepa, posebno če sega od peta do ušes in še čez. Kolikim bi bilo pomagano, če bi znašel kdo očala za tako slepoto. Sicer pravijo, da je taka ljubezen lepa in se mi zdi, da je — a samo toliko časa, dokler jo gledaš od zunaj na znotraj. Če jo pa obrneš, ni več tako lepa, ker večkrat škodi in je v nevarnosti s svojim žitjem i bitjem tisti, ki je zaljubljen včasih pa še oni zraven, ki je ljubljen. Ona je bila zadnjič res v hudi nevarnosti. Doma veš, kako je. Oče je precej strog in nedovzeten za take in enake stvari. Poleg tega pa so jo še po nedolžnem obdolžili par nečednih stvari. Reva je bila vsa obupana. Dejala je, da življenje za njo nima več smisla, ker ji je on vse na tem puklastem svetu. Vse ali nič je dejala. In ker je bil „nič“ bolj na njeni strani kot „vse“ je sklenila, da se požižga na tako življenje in se čez Jelenovo steno požene na drugi svet. In bi se res kmalu, če bi jo v zadnjem trenutku ne rešili. — O, tristo pošvedranih devic! Tako sem se zagovoril, da bi kmalu pozabil povedati, da je bilo vse to pri „Revčku Andrejčku“, ki ga je vprizorila „Nar. čitalnica“ zadnji petek in nedeljo v maju. Veš, Zalka je igrala Franico. Držala se je prav pošteno tako, da se še za Bertlno (ki je sedel poleg mene v dvorani) in za njegovo prijazno povabilo — „Fronca a voč kobasco“?, ni prav nič zmenila. Sploh je bilo pri „Revčku“ jako interesantno. Gledalcev nas v petek sicer ni bilo veliko, pa smo bili zato ti, kar nas je bilo, bolj zbrani. Ko bi ti vedel, s kakšno vnemo smo sledili posameznim dejanjem. Takrat, ko pojo predice, je do malega pomagala cela dvorana. Zdelo se mi je, da sem v ljubljanski operi. Za smeh in dobro voljo je poskrbel Anže, ki je bil res v elementu. A dobri so bili tudi vsi ostali od statista, preko Zvitoroga do Andrejčka, ki je bil med najboljšimi. Ni mu Anže zastoj zabrusil v obraz, da je ves pasji, samo obraz in glavo da ima prešičevo. K uspehu pa je precej pripomogel tudi Bertl, če tudi je samo gledal in poslušal. Kajti — poslušal je z občutkom in z dušo in se je to jasno izražalo v njegovih kretnjah in besedah. Tako mu je na primer takrat, ko pravi Zvitorog v gostilni, da bo on plačal za vse, ušlo prav iz srca: „Glej, hudiča, prvokrat v življenju.“ Jaz sem bil sicer v dvomu, če je res plačal, kajti se mi je zdelo, da je stisnil v roko gostilničarju nekaj, kar je dišalo bolj po zastavljalnem listku, kot po denarju. Po mojem je bil še nia dobičku, ker mu je moral gostilničar (glasom vloge) dati za oni papir dva goldinarja (seveda v naši današnji valuti.)

Torej, kot sem dejal, bilo je imenitno in še Dolfu je žajarel obraz od zadovoljnosti, čeprav se je preje v blagajni bolj klavrno držal. Bilo bi pa lahko še vse drugače, če bi delo samo na sebi ne bilo tako obrabljeno in zastarelo kot stara irhovna, ki se kje v hribih prav dobro poda . . . V nedeljo, so pravili, je

bilo še imenitneje tako, da je dejal Dolf, da se je sezona v vseh ozirih dobro zaključila . . . Rekel boš, da se je prezgodaj, a verjami, da se ni. Veš, vročina pritiska, z njo sezona tombol in veselic tako, da za druge stvari ni ne časa ne denarja. Zadnjo nedeljo je bila tombola stražiškega Sokola. Prepričan sem bil da zadenem opravo a je Korade klical samo take številke, ki jih na moji tablici ni bilo. Pa za vse ni nikdar napačno. Če bi zadel opravo bi nehote mislil na ženitev oziroma na ono, kar spada drugo posteljo, če nimaš dve na razpolago. Tako saj teh skrbi nimam.

Kljub sezoni tombol in veselic je bilo pri nas zadnje čase par gostovanj. V Stražišču so se imenitno odrezali s svojim koncertom Trščani, v Kranju pa sta gostovali ljubljanska drama in opera. Opera je gostovala s „Sevilskim brivcem“ in „Grofico Marico“. Prijatelj, to je bil dogodek. Boš že oprostil — a je preveč gradiva, da bi ti natančneje razlagal kako in kaj je bilo. Bom o tej stvari enkrat posebej spregovoril. Danes naj omenim le toliko, da je bila kritika poslušalcev (in ta je predvsem merodajna in edino na mestu) silno pohvalna. Le pomisli, tako so bili navdušeni in tako so jih ljubljancani zmešali, da se med seboj sploh niso več pogovarjali ampak samo peli. Tudi kritizirali so na pevski način in se mi zdi najbolje umestna kritika enega kmečkega fanta, ki je v hripavem basu zapel svojemu dekletu:

„Prmej štefecen, Fronca, kaj takole bo v zakonskem raj!“

Drama je gostovala s tremi enodejankami. Stvar vsebinsko (po mojem mnenju) niso bile baš na višku a za našo publiko, vajeno „Andrejčkove hrane, kot nalašč. Igrali so res izborno in g. Jest se ne piše zastonj „Šest“ in bi se po mojem prav lahko pisal „Dvanajst“, ker za toliko najmanj zaleže . . . Še nekaj, spomina vrednega, se je dogodilo ob tej priliki. Pokazala se je namreč stanovanjska kriza v vsej svoji goloti in mislim, da ni mesta v državi SHS, ki bi se v tem oziru lahko primerjalo z našim. Pomisli, niti štirih praznih postelj ne zmoremo. Tudi rekord!

Ja, da ne pozabim. Hodiš kaj na lov? Jaz letos še nisem bil in sem v dvomu, če bom sploh šel. Veš, lansko leto sem šel parkrat na divje golobe pa mi je Jask takoj pripopal priimek „golobar“. Zdaj se bojim, da bi se me prijel še kak hujši. Drugače hodijo pri nas že precej na lov. Zadnjič so kranjski lovci podrli tri race. Dejal boš: strela, pa o prepovedanem času! No, nikar se ne razburjaj! Veš, se je divji račji rod na škodo domačega še pomnožil za tri glave . . . Je res križ, če človek rad strelja a ni dovolj divjačine. Kdo bi zameril, če se v takem slučaju spraviš na domače „živočinjce“. Tudi kranjski lovci so strastni strelci in tako so napravili lov na šest rac, katere so kupili in jih po nekem fantu nagnali v bližnji revir. Pa so imeli smolo. Samo tri, so pogodili o treh pa še danes ni ne duha, ne sluha in so se po mojem najbrže prepisale med divjačino.

Kje si bil o Birakoštih? Si kaj prenašal bacile? Gotovo si bral, da so Američani pogruntali, da se z vsakim poljubom prenese 500 bacilov in če je ženska bolna, še več. Jaz mislim, da stvar ne drži — kajti če bi, bi nekateri ljudje sploh ne obstojali iz drugega kot iz bacilov. Kako bi zgledali, si lahko misliš. Jaz do zdaj še nisem videl nobenega in mislim, da Ti tudi ne.

Kaj pa, Te je sv. Duh kaj bolj razsvetlil? Mene zaenkrat še ni. Kadar me bo, Ti sporoči

Tvoj

—fi—

Mož: „Milka, poglej mi v oči! Ti me varaš.“

Žena: „Nasprotno! Kadar te varam, vedno mi žim . . .“

Stiska.

Zadnjič sem mislil nekemu pisati pa nisem imel nobene stvari — tudi denarja ne. Zato sem si mislil kupiti na „puf“.

Papir, tinto in peru

Pa gnarčka nis'm n'č imu.

U štacun so pa rekl: „Vas že poznamo, Na pufek Vam prav nič ne damo.“

No ja, papir sem rabil, da pišem svojemu gospodarju, oziroma, bodem kar po pravici povedal, da ga prosim naj mi ostane vsaj še nekaj dni naklonjen in me ne meče na ulico. Saj veste, tisti denar, ki sem ga dobil sem in tja, je bil ravno zame — oja, malo pa tudi za kvartir, ampak vse pa nisem mogel dati gospodarju kakor mi je dal zastopiti. Ko sem ravno nesel mimo gospodarjeve kleti papir, da mu pišem, zaslišim v kleti petje. Postanem in poslušam. Pel je gospodar sam tole:

Ga bom vrgu iz kvartirja,
Zeta Mihca notr dau,
Če znebim t'ga se hudirja,
Srečno bom ponoči spau.

Poskusu bom še enkrat znova,
Da ga butnem do Trnova.

Jaz pa sem mirne nature zato sem se nasmehnil,
zavriskal, se razkoračil po dvorišču, obrnjen proti
oknu od kleti odkoder je prihajal glas, pa sem zapel:

Še do jutri potrpite,
Pa se me gotov znebite,
Bom pa h kvartirji še mau prbou,
Sam da ne boste godrnou.

V kratkem bode selnga, mogoče pa res v Trnov.
Sicer ne rosite si radi tega dogodka oči je pač stiska.

Deljena žalost.

Davčna oblast vrne mlademu zakoncu davčno
dohodninsko napoved kot nepopolno s pripombo:
„Pogrešamo premoženje Vaše žene.“

Mladi zakonec nato isto vrne in pripiše: „Jaz
tudi.“

Dober odgovor.

Gospod (proti znancu): „Kako se pa godi va-
šima dvema bratoma?“

Znanec: „No, eden je poročen, drugemu se pa
pa prav dobro godi.“

Poznavalec:

- Po čem se pozna, ali je gos mlada ali stara?
- No, po zobeh!
- Toda saj gosi vendar nimajo nobenih zob.
- Ne, ne, toda jaz jih imam.

Sedaj pa že ve . . .

„Mamica,“ vpraša mali Vilček, „kako pa prinese
štoklja otroke?“

„Skozi odprto okno,“ odvrne mamica.

„Mamica, no potem pa že vem, zakaj pušča naša
gospodična okno vedno odprto.“

Moderni zakon.

Mlada žena najde nekega dne v pisalni mizi svo-
jega moža nežno ljubavno pismo neke dame: „Glej
no, si misli, moj mož dobiva pisma od drugih žensk.
No, potemtakem mora pa le biti čisto prijeten; sedaj
moram pa res gledati, da se malo bližje spoznam z
njim.“

Star znanec.

Jetniški nadzornik: „No, ali nas hočete zopet ob-
iskati?“

Vlomilec: „Ali je dospela morda kaka pošta za
mene?“

Iz gledališča.

Pri drami „Uboštvo“ se je rabil klavir. Re-
žiser naroči pred generalno vajo dvema po-
streščkoma naj ga gresta iskat na njegov dom
in ga prineseta v gledališko garderobo. Po-
streščka ga prineseta a, ker je bila garderoba
zaprta, kreneta naravnost na oder. Režiser je
baš popravljaj eno najlepših scen: „Gospodi-
čna, prosim še enkrat. Poslušajte! V daljavi
zaslišite igranje na klavir. Stopite k oknu in v
joku rečete: O blagodejni glasovi. Neštetokrat
ste mi lajšali bol v mojem trpljenju, ko so vas
izvabljali v življenju moji prsti. Zdaj vas ne
bodo nikdar več, ker sem vas morala prodat
za zdravje materino . . . Tako, prosim.“ — Go-
spodična ponovi. Režiser: „Dobro in zdaj
kratka pavza, popolen mir, le vaše ihtenje se
čuje.“

V svečani tišini pa se naenkraf odpro vrata
in na oder stopita postreščka s ponižno pri-
pombo: „Prosim, kam pa naj postaviva to ki-
što?“ — Režiser bi kmalu zbesnel.

V šoli.

Učitelj: „Janezek, kje si pa bil včeraj?“

Janezek: „Štoklja je prišla v hišo.“

Učitelj: „Potem je gotovo mama v postelji.“

Janezek: „Ne, gospod učitelj, ker mama nima
časa, se je kar najstarejša sestra vlegla v posteljo.“

Poravnajte naročnino!

O vi vsi, ki ste srečnejši v zakonu kot ta in ž njim vsi oni zakonski možje, ki pod copato zvite žene žive: molite za uboge trpine.

Rekrut v šoli.

— Vi Mayr, kako se imenujejo ljudje, ki spreobračajo pogane v katoliško vero?

— Komisijonarji . . .

V strelnem jarku.

„Servus Maček!“

„Jaz se vendar pišem Medved.“

„Vedel sem, da si žival, samo nisem vedel katera . . .“

Še ena.

Vojak vpraša sotrpina: „Kako delaš ti, da vsakikrat, ko sežeš z roko za srajco najdeš uš, ali nikdar ne sežeš mimo, to se pravi zraven?“

„O ja,“ odvrne drugi, „že sežem mimo tudi — ampak jo tam tudi uhvalim.“

Današnja šola.

Učitelj: „Zakaj je Kajn ubil Abela?“

Učenec: „Zato, ker takrat še niso imeli samokresov . . .“

—Radoslav—

Holadrija, holadra, vince hudo moč ima . . .

Zakaj bi že vstal
iz gostilne pa slovo jemal?
Tukaj je tako lepo
tukaj je tako sladko.

O, jaz pa še ne grem domov
kar tukaj bom še „ostov“.
Holadrija, holadra
vince hudo moč ima.

Godec poje tudi vriska
vmes pa pridno meh pritiska.
Holadrija, holadra
fant poskoči, kar se dá.

Vino tud' po mizi teče
a nihče nič zato ne reče;
fantje, fantje pijmo ga,
ker on nam zdravje dá.

Godec pridno na meh pritiska
Janez Micko močno stiska;
vse poje, pleše in vriska,
harmonika vmes pa piska.

Holadrija, holadra,
mladi rod plesati zna.
Kranjska mam'ca hopsasa,
holadrija, holadra.

Jutranji zvon se že glasi
a nam domov se ne mudi,
godba še naprej igra
nihče pa domov ne zna.

Solnce že visoko je,
a pivci domov še ne hite;
ker pa vince je močno,
domov oditi treba bo.

Počasi pivci le odhajajo,
sem in tja se zibajo;
vino meče jih ob lla,
holadrija, holadra.

Tudi dobra.

Mlad advokat otvori svojo pisarno. Zastonj pričakuje strank. Drugi dan prisopiha sluga v sobo in naznani prvega klijenta. Advokat (da se malo pobaha) vzame slušala telefona v rokó in glasno govori v telefon tako, da ga možakar čuje v predsobi: Halo — halo — gospod minister — klanjam se — kako? — no ne, absolutno ni mogoče — ne, no dobro — za 10.000 Din odneham — a potem niti pare ne — torej kako? — ja, ja, za 94.000 Din — dobro, velja —

Naposled spusti klijenta k sebi in se oprasha, da ga je pustil tako dolgo čakati. Končno ga še le popraša česa želi.

Gospod: „Telefon sem prišel vključiti.“

—fi—

Svarilo.

Jera draga, Jera zala,
kaj sem vendar jaz ti storil,
da si mene zapustila
dedca drugega vzljubila?

Nisi meni ti priznala,
da boš mene le ljubila,
meni le v obličje zrla
in mi kamrico odprla?

Zdaj jo drugemu odpiraš!
Če ne boš ga zapustila,
vse jaz možu bom povedal
in te dan bo vsak pretepal!

Dvoumno.

— Moj brat ostane najbrže večni samec. So pač ljudje, kateri imajo resnično smolo. Vedno, ko se hočejo iz ljubezni poročiti — ima dekle premalo denarja . . . —

Nervoznost.

„Zakaj pa si tlačite vedno bato v ušesa? Ali ste prehlajeni?“

„O ne, navadil sem se, da kar na lepem začnem s prsti po mizi bobnati in tega ne morem poslušati, ker sem preveč nervozen.“

V gostilni.

— Kaj, vi že odhajate, gospod Grom? Preje ste pa rekli, da vam je žena dovolila do 12. ure.“

„Ja — seveda — ampak lahko je že pozabila, da mi je dovolila do 12. ure . . .“

Iz dekliške šole.

Učiteljica pripoveduje: „Gos je zavidala labuda radi njegovega lepega, dolgega vratu. Šla je med svoje tovarišice in poskušala labuda oponašati. S tem prizadevanjem se je osmešila in sicer tako, da so jo tovarišice očitno zasmehovale — Kaj naj se iz te povestice naučimo?“

Učenka: „Da ne smemo hoteti biti več, kakor goska . . .“

Brez pomisleka.

V trgovini z mešanim blagom dobe novega pomočnika. Vstopi dama. „Klanjam se, izvolite milostljiva — s čim smem postreči?“

„Svileno bluzo — pokažite mi prosim par vzorcev?“

„Oprostite — žal — jih nimamo.“

„A, tako. Z bogom.“

Šef plane razjarjen nad nastavljenca — ga obklada z vsemi mogočimi in nemogočimi priimki — in mu zabiča, da niti ena stranka ne sme oditi, ne da bi kaj kupila. Če zahteva stranka žensko perilo in ako nimamo ji morate ponuditi moške naramnice ali kaj podobnega.

Kmalu nato vstopi gospodična: „Prosim, imate klosetni papir?“

„Žal, gospodična, ali imamo prav fini „šmirgel-papir“ ali pa „glaspapir“ . . .“

Prevelika nadarjenost.

Gospod baron Hren — močno zadolžen — je imel zelo oster nastop z enim izmed njegovih upnikov. Baronova papiga je pazno poslušala psovke, ki so letele na rovaš barona. Ko drugi dan zjutraj baron kot ponavadi pozdravi papigo se mu ona odreže: „Lump, lump, baraba.“ Gospod baron se ji fino nasmehe in odvrne: „Sicer imaš prav, toda vseeno te takoj prodam.“

Otročja usta.

„Ti Tonček, ali je res, da ljudje izvirajo iz opice?“

„Naravno! Moja starejša sestra igra klavir ves dan četveroročno . . .“

Preveč zamišljen.

Starejši zdravnik je imel navado, da se je moral vsak pacient pri njem sleči. Tako pride nekoč možakar k njemu pa mu zdravnik takoj ukaže:

„Slecite se!“

Možakar: „Ali, gospod zdravnik —“

Zdravnik: „Slecite se!“

Možakarju ne kaže drugega, da se sleče.

Zdravnik: „Torej, kaj vam manjka?“

Možakar: „Gospod zdravnik, drva sem pripeljal.“

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Škodoželjnost.

V mali vasici daleč od mesta sta živela dva kmeta v večnem prepiru. Nekoč je imel eden izmed obeh grozovit zobobol. Ves povit in obvezan je sedel na peči, ki je bila močno zakurjena. Stokal je in bokal, da mu je žena šla kuhati različne rože kakor: žavbel, ajpš, kamelce i. t. d. Proti večeru je šlo, ko žena že petič ali šestič prinese zopet „dobre“ domače „arcnije“ zasliši mesto joka in javkanja gromovito smejanje. Začudi se močno, ko vidi, da se njen mož na zapečku tako nazarensko krlhja. Zato ga vpraša:

„Ja, zakaj se pa tako smejiš? Ali te nič več ne boli zob?“

„O še,“ zajamra zopet on, „ampak spomnil sem se, kako bi se jaz smejal, če bi soseda boled zob.“

ZDRAVKO FALE
ŠPECERIJA - KRANJ
SAVSKO PREDMESTJE

Vsem, ki . . .

Na moj ženitveni oglas v zadnjem listu sem prejela toliko ponudb, da ne morem odgovoriti vsakemu posebej. Zato naj na tem mestu. Večina zakonskih kandidatov me vprašuje, v kakem stanju se nahajata mlina in žaga. Odgovarjam: mlin, ki ga rabim za mletje popra je popolnoma nov, oni pa, ki ga rabim za mletje kave v jako dobrem stanju. Ravno tako žaga za drva. Kdor ne veruje in se še nadalje interesira, se pride lahko osebno prepričati v Kurji dol, ulica sv. Tomaža št. 36 v drugem nadstropju pod streho.

Vaša R. T.

TISKARNA SAVA KRANJ

Se priporoča za vsa v to stroko spadajoča dela, ki jih izvršuje naj-solidneje in točno

Dober svet.

Prijatelj prijatelju: „Ti, človek, ali ti smem dati dober svēt?“

„No prosim, bom hvaležen,“ odvrne hitro nagoovorjeni.

„Poslušaj! Davi mi pripoveduje tvoj sosed, da bi bilo umestno od tebe, ako bi ti vsak večer po večerji, ko začneš izkazovati nežnosti napram tvoji boljši polovici — spustil zastor na oknu, ki je na cesti, da se ne bodo ljudje pasli in

spodtikali na teh prizorih,“ mu važno in resno svetuje prijatelj. „Če misliš še nadalje tako, potem bodi pripravljen na škandal, ki ti ga lahko napravijo sosede in to prav gotovo.“

„E, prijatelj“, odvrne drugi, „pošteno so te nabisali — kajti jaz okoli 9. ure nisem nikoli doma.“

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,

HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči

pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

JORO

Musolino - Ahmed beg Zogu.

Hop! Le skoči no,
mi čez nogo,
saj visoko ni,
za skočiti.

Ko se priučiš,
od nas dobiš:
Topove, puške,
suhe hruške

in čak na dom
poslal ti bom.
Za „lon“ pa zdaj,
ko dresur' je vkraj

vso tvojo mi
državco daj.
Naj sosed tvoj
le se jezi.

Ti s' pa le moj
za večne dni.

V svetovni vojni.

V bitki se sovražnik umika. V jezi zakriči pod častnik za bežečimi:

„A sedaj jo brišete vi strahopetni zajci.“

„Kaj ti ne pride na misel?“ odvrne sovražnik, „mi se le na novo zbiramo . . .“

Na vojaških vajah.

Poručnik se vseli v vasi v boljšo hišo ter iz galantnosti vpraša gospodinjno: „Ali bi motilo hišni red, ako imam svoji sobi mandolino?“

„O ne,“ odvrne gospa, „bomo pa še eno posteljo postavili v sobo.“

Proti stenicam.

Gost zjutraj hotelirju: „Kakšno sobo ste mi dali — trideset stenic sem to noč pobil.“

Gostilničar: „Ali res? To bi se pa kmalu poznalo. Ali ne bi hoteli ostati tukaj še nekaj dni?“

Na plesu.

Mlad študent zaprosi damo za ples.

„Oprostite“, odvrne ona jezna, da si upa tako mlad človek naprositi že starejšo damo, „ne plešem z otrokom.“

„Oprostite milostljiva, nisem vedel, da ste v drugem stanu.“